

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

1 Febr. 1916.

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

N:r 3. Årg. 34.

Missionens betydelse såsom bevis för kristendomens sanning.

Hednamissionen och dess resultat är ett mäktigt bevis för kristendomens sanning och makt. Vi behöva detta bevis i vår tid. Det höres här och där röster, som med stor självsäkerhet förkunna, att den gamla kristendomen förlorat sin betydelse och helst bör ersättas med något annat av mera livskraft och större värde, såsom t. ex. vetenskap, konst och kultur. Kristendomen och den kristna tron kunde vara tillräckliga i »den gamla goda tiden», då folken stodo på en mera barnslig ståndpunkt, men nu har den intet inflytande längre. Den har blivit kraftlös och skall snart dö av ålderdomssvaghet.

Gent emot denna anklagelse har man det kraftigaste bevis genom att hänvisa till vad kristendomen utträttat och alltfört utträttat i världen, till dess världsövertägnande makt och dess förmåga att skapa lycka och välsignelse såväl hos den enskilde som bland folken. Härvid kommer förvisso hednamissionen och dess resultat i första hand såsom ett bevis för, att den gamla

tron är lika frisk och livskraftig som alltid, och att aposteln ord ännu har sin giltighet, att »den seger, som övervinner världen, är vår tro». Naturligtvis säga vi icke, att det blott är i hednamissionen kristendomen bevisar sin sanning och makt. Vi iakttaga ju ständigt dess verkningar runt omkring oss, men det är dock på ett särskilt i ögonen fallande sätt detta visar sig i missionsarbetet. Detta beror på åtskilliga omständigheter.

1. På hednafältet visar det sig klarare än i ett kristet land, vad människorna äro utan kristendomen och vad den kristna tron kan göra dem till, i det att livet med Kristus och livet utan honom står i skarp motsats till vartannat. Detta icke blott ifråga om de enskilda personerna utan även ifråga om den kristna församlingen och det hedniska samhället, vilka där existera sida vid sida.

2. Det ligger i sakens natur, att där motståndet mot kristendomen är så uppenbart och så starkt som inom hedendomen, där skall det också träda

fram i ett skarpare ljus, vilken segrande kraft den kristna tron har, som kan övervinna hedendomen.

3. I de kristna länderna finnes mycket mer av skenkristendom än ute på missionsfälten, ehuru naturligtvis sådan finnes även där. Därigenom blir det emellertid lättare att få klarhet över vad sann kristendom förmår.

4. Till slut må framhållas, att ute på hednafälten är kristendomen för det mesta den enda makt, som verkar omskapande på nationerna. Det civilisatoriska inflytandet kommer blott i betraktande såsom något, som medföljer kristendomen. Därför faller det mer i ögonen, vad kristendomen i sig själv verkar. Här hemma däremot intaga kulturen, konsten, vetenskapen m. m. en så framträdande ställning vid sidan av kristendomen, att det går lättare att leva sig in i det missförståndet, att såväl nationernas som de enskildas sanna lycka mindre beror på kristendomen än på den i nutiden så avgudade kulturen i dess olika former.

Det är särskilt i två avseenden hednamissionen avger starka vittnesbörd om den kristna trons sanning och makt, nämligen i fråga om de *erövringar* den gjort och den *välsignelse* den medfört överallt, där den vunnit ingång.

Då Jesus vid sin himmelfärd gav lärjungarne det uppdraget att gå ut och göra alla folk till lärjungar, så var det i sanning en överväldigande uppgift. Vad skulle väl denna hop av fattiga fiskare tänka om en sådan befallning? Det såg ju rent av meningslöst ut. Det var, som om några få män i en öppen båt fått order att gå ut och intaga Gibraltar-fästningen.

Mot dem stod judarnas raseri, de skriftlärdas fiendskap, Greklands visdom och det romerska rikets makt. Och deras enda vapen var det evangelium, som för judarna var en förargelse, för grekerna en dårskap och för romarna ett föremål för hån och förakt.

Och dock gingo de modigt ut för att uppfylla befallningen. De trodde obetingat på hans ord, som givit dem uppdraget och som kunde säga om sig: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden» och därefter kunde tillfoga det härliga löftet: »Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände».

Med sådana väldiga ord att bygga på läto dessa första missionärer sig icke skrämmas av uppgiftens övermänskliga storhet. Ordet visade ock sin kraft. Redan vid den första pingstpredikan erövrades tretusen själar. Trots motsägelser, hån och förföljelser banades vägen för rikets evangelium. Hindren brötos ned. De föllo som Jerikos murar för gudsfolkets lovsång. Ja, en del hinder blevo till och med förvandlade till hjälpmedel, och av motståndare blevo medarbetare. En Saulus blev en Paulus — den verkammaste arbetaren av dem alla. Den nation, som först lyfte sin hand mot Herrens vittnen, var snart spridd för alla vindar. Skaran, som samlade sig omkring Fridsfursten, blev ständigt större. Innan 20 år voro gångna, hade vittnesbördet om Kristus vunnit insteg i själva världsstaden, och trots de våldsammaste förföljelser dröjde det icke tre århundraden, förrän själva Roms stolta örn måste sänka sina vingar för Golgata kors.

Gamaliels visa ord gingo i uppfyllelse:

»Är verket av Gud, kunnen I icke hindra det.» Med rätta kunde de kristna utropa: »Av Herren är det skett och är ett under för våra ögon.»

Som det gick under apostlatiden och den närmaste tiden därefter, så har det ock gått allt framgent. Från folk till folk har ända till denna dag den kristna tron trängt fram och bevisat sin segrande kraft. Visserligen har det ena landet efter det andra försökt att stänga sina portar, men det har blott lyckats till en tid. Snart ha Kristi härar brutit alla hinder. Det har visserligen icke kunnat ske utan kamp och svåra lidanden. Men alltid har segern tillhört korsfanan, och ofta har det visat sig, att ju hårdare kampen varit, desto större har segern blivit.

Vi kunna här icke gå in på enskildheter, men den nyare missionshistorien giver oss exempel i överflöd. Vi vilja blott påminna om vad som för några år sedan hände i Kina, världens förnämsta missionsfält. Där har ju alltid varit svårt att tränga in med evangelium. Men år 1900 såg det ut, som om landet skulle bliva fullkomligt stängt. En våldsamt förföljelse utbröt, som kostade många tusen infödda och 186 europeiska och amerikanska missionärer livet. Men just efter denna förföljelse blev landet öppnat för missionen i en utsträckning som aldrig förr.

Kanske skall man här komma med en invändning och säga: Är arbetets framgång dock egentligen något bevis för att Gud är med i detsamma? Ha vi icke exempel på att också andra stora religioner gjort stora erövringar, såsom t. ex. muhammedanismen? Den

är ju också på sitt sätt missionerande och räknar nu minst 200 miljoner anhängare.

Det är sant, att en religions stora utbredning — vare sig genom mission eller genom svärd, vilket senare ju i så hög grad varit fallet med muhammedanismen och i medeltiden dess värre ock till en del med kristendomen — icke är något avgörande bevis för dess sanning. Det måste komma något annat därtill, som är fullt lika viktigt, nämligen det inflytande en religion utövar, där den vinner ingång. Och just här kommer den stora skillnaden i dagen mellan den religion, som är av Gud, och den, som är människofunder.

Av missionerande religioner ha vi vid sidan av kristendomen blott två, nämligen muhammedanismen och buddismen. Ingen av dem har förmått att åstadkomma verklig välsignelse, där den trängt in. De ha varken skapa hjärtefrid hos den enskilde eller sann lycka hos folken, utan dessa hava väsentligen förblivit vad de voro, innan dessa religioner fingo insteg hos dem. Okunnighet, vantro och sedligt förfall äro lika mäktiga som förut. Där är blott stillestånd och intet framåtskridande, vare sig i sedlighet eller civilisation. Kvinnans låga ställning, slaveri, barnamord och andra laster ha behållit sitt herradöme oinskränkt genom årtusenden, och de arma folken äro lika olyckliga i timligt som i andligt avseende.

Varest däremot den kristna tron fått makt över hjärtana, där åstadkommes så småningom en uppenbar förändring såväl invärtes som utvärtes. Det blir frid i hjärtat, i hemmen och länderna, det uppstår lycka och välbefinnande.

De gamla lasterna drivas ut. Samvaron antager nya former. Kvinnans förnedring upphör, slaveriet viker, familjelivet omgestaltas, och barnen uppfostras i tukt och förmaning.

Tillsammans med kristendomen kommer också civilisation och kultur. Men endast när dessa ting komma såsom en följd av kristendomen, bli de till verklig välsignelse. Den civilisation, som når ett hednafolk utan kristendom, har aldrig visat sig kunna höja detsamma och göra det lyckligt. Vi ha nog av exempel på detta i länder, där ett slags civilisation vunnit ingång före eller vid sidan av missionären och hans gärning.

Så bevisar missionen, huru evangelium passar för alla folkslag och blir

till välsignelse för alla människor. Intet hednafolk står så lågt, att evangelium icke förmår resa det upp, förvandla det och göra det lyckligt. Det går, som det är beskrivet hos profeten Hesekiel: Överallt, där det levande vattnet från Guds tempel strömmar fram, blir öknen förvandlad till en Herrens lustgård, som bär härliga frukter, och till och med det döda havets vatten blir friskt. Hes. 47.

Med blicken på allt detta ha vi ett starkt intryck av, att de erfarenheter, som man särskilt under missionsarbetet får tillfälle att göra, äro ett kraftigt och trosstärkande bevis på kristendomens sanning och allt övertvinnande kraft.

(Ur en uppsats i Norsk Missionstidende.)

Tiden för | Såsom synes av medde-
års-mötet. | landet från Styrelsens sam-
mantråde i detta nummer av tidningen,
kommer vårt årsmöte i år att förläggas
till mitten av juni månad, d. v. s. den
15—18 juni. Detta är en högst ovan-
lig tid, men Styrelsen har icke ansett
sig kunna taga mötet tidigare i juni
månad med hänsyn till pingsten och
de helger, som komma därförut. Pingst-
dagarna hålles en mängd missionsmöten
tämligen traditionellt i olika delar av
landet. Styrelsen har därför ansett
lämpligast att en gång försöka med
veckan mitt i juni. Å ena sidan kan
väl denna tid ha någon olämplighet
för härbergeringen i huvudstaden, enär
många familjer då redan flyttat till
landet, men å andra sidan har tiden

den fördelen med sig, att många av
våra vänner bland skollärarna och
lärarinnorna från landsorten då bliva
i tillfälle att deltaga i mötena, vilket
de annars sällan eller aldrig kunna,
emedan deras skolor pågå till i början
av månaden. När tid blir, skall när-
mare meddelas om programmet för
årsmötet.

* * *

Insamlingen | I början av året såg
Annandag jul. | det ut, som om in-
samlingen förliden Annandag jul skulle
bliva något mindre än året förut. Men
nu ha siffrorna visat en väsentlig stig-
ning. Så t. ex. äro vi nu uppe i nära
7.000 kr. mera än motsvarande dag
förlidet år. Exakta slutsiffror skola vi
meddela längre fram.

Vi kunna icke nog tacka Gud för
den nåd och hjälp, som han på detta
sätt beskär oss i arbetet. Vi tacka
också Gud för alla dem, som deltagit
i insamlingen. Gud välsigne dem alla!

* * *

Missionsföreståndarens | Såsom redan
hälsotillstånd. | meddelats i
de allmänna tidningarna, har vår mis-
sionsföreståndare, lektor *P. Walden-*
ström, under den senaste tiden icke
varit så synnerligen stark. På höstens
trägna arbete kunde man nästan frukta,
att en reaktion skulle inträffa. Så
skedde också utan någon annan syn-
bar anledning än det myckna arbetet
och de många resorna. Lektor *Walden-*
ström har icke kunnat besöka Expedi-
tionen sedan strax före jul på grund
av kroppslig svaghet. Han har dock
icke undergått någon särskild läkare-
undersökning eller behandling, men vi
våga hoppas, att han än en gång
skall krya till sig och kunna fortsätta
arbetet ännu några år, varöfver vi hjärt-
ligen skulle glädjas och för vilket vi
skulle tacka Gud.

* * *

Sångbokskomi- | Vår sångbokskomi-
téns arbete. | har under dengångna
vintern varit i träget arbete. Då man
betänker, att alla dess ledamöter äro
var på sitt håll strängt upptagna i sitt
ordinarie kall, har man icke gärna
kunnat beräkna, att de skulle ofra
mera tid för sångboksarbetet, än de
gjort. De senaste veckorna ha de dag-
ligen haft sammanträde i Stockholm
med slutförande av arbetet, så långt sam-
lande och urval av sånger angår. Sedan
detta arbete blir slutfört, återstår ännu
mycket, innan manuskriptet kan lämnas
till trycket. Våra intresserade vänner få
 därföf icke göra beräkning på att snart
få sångboken tillgänglig, men vi ha
likväl velat meddela något om arbetets
gång, då vi veta, att så många taga
intresse i detsamma.

* * *

Besök av | Expeditionen skall nu
missionärer. | i dagarna sätta ut resor
för hemmavarande missionärer under
de närmaste månaderna. Det vore där-
för önskligt, om sådana platser, som
sällan eller aldrig få besök af hemma-
varande missionärer, gåve sig tillkänna,

så att vi vid utsättandet av missio-
närernas resor finge taga hänsyn här-
till. Vi ha för avsikt att särskilt till-
godose de platser, som icke så ofta få
besök. Vid insändandet av begäran
om besök torde noga uppgivas plat-
sernas läge och huru man lämpligast
reser för att komma dit.

* * *

Personliga | Från Tifis ha vi ny-
meddelanden. | ligen haft den gläd-
jande underrättelsen, att syster *Olga*
Moberg blivit betydligt bättre till hälsa
och krafter. Hon har fått en präktig
bostad i de högre belägna kvarteren i
Tifis. Hon har därföf ingen tanke
på att återvända till hemlandet, utan
näres av den önskan att snart i hela
sin utsträckning kunna återupptaga
arbetet bland de sårade och sjuka, av
vilka det finnes så många i den stora
staden Tifis.

Syster *Mia Mobeck*, som då vi läm-
nade vårt förra meddelande befann sig
på bättringsvägen efter genomgången
operation, har måst stanna kvar på
Serafimerlasarettet för fortsatt behand-
ling. Då hon höll på att tillfriskna
efter sin första sjukdom, stötte en
annan sjukdom till. Efter flera obser-
vationer och undersökningar synas
professorerna vilja konstatera, att det
är sviter efter gammal malariasjukdom
i Turkestan. Huruvida hon kommer
att genomgå ännu en operation, är
ovisst. Men det gives föga utsikt till,
att hon skall kunna återvända till sitt
forna arbete.

Fru *Stina Wennborg*, som fortfarande
vistas på sanatoriet Romanäs, synes
alltfort bättra sig, varför vi ha gott
hopp om, att hon skall bliva fullt åter-
ställd från sin sjukdom.

Missionär *Martin Westling*, som på
läkares inrådan måste föra en noggrann
vård om sig själv under de närmaste
2 å 3 månaderna, vistas för närvarande
på vårt vilohem i Rättvik. Vi hoppas,
att han skall fullständigt återvinna
hälsa och krafter till fortsatt arbete i
Herrens tjänst.

Från Styrelsens sammanträde.

Svenska Missionsförbundets styrelse hade den 19 och 20 januari sitt första sammanträde för detta år. Sammanträdet hölls på Missionsskolan på Lidingön, enär missionsföreståndaren, lektor Waldenström, var för klen till hälsan att kunna komma in till staden. Han var dock icke sämre, än att han sittande eller delvis liggande på en schäslong kunde deltaga nära nog hela tiden i sammanträdets förhandlingar.

Av de många ärenden, som voro upptagna på föredragningslistan och nu avgjordes, meddela vi här följande.

Tiden för årsmötet bestämdes till den 15—18 juni. Att detta blir förlagt så sent i år, är något ovanligt, men beror på, att pingsten infaller under första halvan av månaden, och med hänsyn till de många missionsmöten i landsorten, som då hållas, blev konferensen förlagd så sent, som till de angivna dagarna. Tiden för Styrelsens *vår-sammanträde* bestämdes till den 6 och 7 april.

På förslag av Ungdomskomitén beslöt Styrelsen att från och med detta år övertaga *ungdomsjultidningen »Hem, Hem»* från redaktör A. W. Hellström

i Nyköping. Den kommer således att från och med detta år utgå såsom vår ungdoms speciella jultidning.

Ny *församlingstjänarinnekurs*, den 7:de i ordningen, kommer att hållas i höst på samma plats som vanligt, nämligen på vårt vilohem i Rättvik.

För upphjälpare av arbetet i söndagsskolan beslöt Styrelsen föreslå Generalkonferensen att anställa en därtill kompetent, pedagogiskt utbildad person såsom *resesekreterare för söndagsskolan*.

På Missionsskolan på Lidingön kommer att under sommaren anordnas en särskild *missions- och bibelstudiekurs* för skollärare, ungdomsledare och andra intresserade.

Överläggningarna om *soldathemsverksamheten* togo lång tid i anspråk. Det gällde uppförande av soldathem såväl i Boden som i Östersund, och i dessa dyra tider behöver den ekonomiska sidan omsorgsfullt behandlas, så att icke företagen ställa sig allt för kostsamma.

Några av de mera svårlösta frågorna fingo vila till nästa sammanträde för närmare utredning.

Från vår yttre mission.

Minnen från en byresa.

Kära missionsvänner!

Frid!

I fredags kom jag hem från en 14 dagars byresa, vilken varit intressant och uppbygglig på flera sätt. Den 30 oktober, på kvällen av vår första marschdag, kommo vi till byn Kwanza. Höv-

dingen var då borta, men kom sent omsider. Jag blev då anvisad ett nytt gräshus att bo i, vilket jag med glädje mottog. På natten började det åska och regna väldigt. Då befanns det, att taket ej var färdigt. Regnet störtade in, men underligt nog höll taket, där sängen stod. Jag måste emellertid lägga vedträn under matlådan och kofferten, för att vattnet ej skulle rinna in i dem. Mitt stora bekymmer var, att taket över min bädd ej skulle hålla utan regnet snart tränga igenom även där. Som väl var, höll taket.

Följande dag var söndag. Då byfolket uppmanades att komma till

mötet, infunno sig några. På middagen hade vi möte i Kimwanda och på kvällen i Mbanza. Hjälppläraren Yambula har varit min följeslagare på resan. Den 2 november kommo vi till byn Kindamba, där vi stannade två dagar. Kindamba ligger högt på ett av Bidibergen med en härlig utsikt över Mukimbungu- och Ngandatrakterna. Efter kongoförhållanden var luften frisk och skön. Aldrig glömmar jag den härliga solnedgången. Jag sade till folket: »Se, huru denna härliga sol ärar sin skapare! Må även vi människor, som äro skapade till hans avbild, prisa och förhärliga honom på jorden.» — Här ha många förr tillhört församlingen, men de ha fallit i synd genom palmvinsbegäret. En del längtar nog tillbaka till Gud. Herren give dem kraft att stå upp och gå!

Hövdingen Baduma är gammal och mycket ansedd av sitt folk. Han kom med ett höns och sade: »Jag vill, att du skall tycka om min by och se, att jag är de vitas vän.» På kvällen inbjöd jag honom att smaka på mitt kaffe. Jag ställde fram hela min sockerburk, men det skulle jag ej ha gjort, ty han plockade koppen full med bitar, så att kaffet började rinna över. Jag måste till sist säga honom, att han tagit nog av sockret, ty det började minska betänkligt i burken, och jag hade många dagar kvar av min resa. Följande dag, då jag öppnade mitt medicinförråd, kom han med en mängd flaskor och ville ha all möjlig medicin. Jag förstod hans avsikt, han skulle ha något i gengäva för hönsset, han skänkt mig. Då han fått en dryg del över hönssets värde, sade jag: »Detta får du i gengäva; önskar du något mer, får du betala det.» Men då var det slut med affären. Inom en stund kom han emellertid med en av sina 10 hustrur och ett barn och ville ha medicin åt dem.

Den 5 november gick jag fram till Nganda. Denna station har sedan i maj månad 1914 upphört att vara huvudstation i följd av sitt ohälsö-

samma klimat. Huru många kära minnen kan man ej få från en enda liten fläck på jorden! Här såg jag min hemgångne, älskade make för första gången. Här hade vi vår förlovning, vårt bröllop, vårt lilla kära hem, och här fingo vi skiljas efter blott fem månaders lyckligt äktenskap. Nu stod jag där åter med alla dessa minnen. Mitt första besök gällde kyrkogården, där så många av våra kamrater fått sin sista viloplats. Missionär Arvid Larsson har till de gravar, som saknat minnesvård, gjort mycket trevliga sådana av s. k. skiffersten. Nu stå där tolv minnesmärken, talande till både vita och svarta om döden men ock om uppståndelsen. Då jag var där, kom en kvinna. När hon stått en stund, sade hon: »Sörj, 'mama', men i himlen få vi 'tata' åter.» — Give Herren oss och många av Kongos söner och döttrar detta härliga hopp!

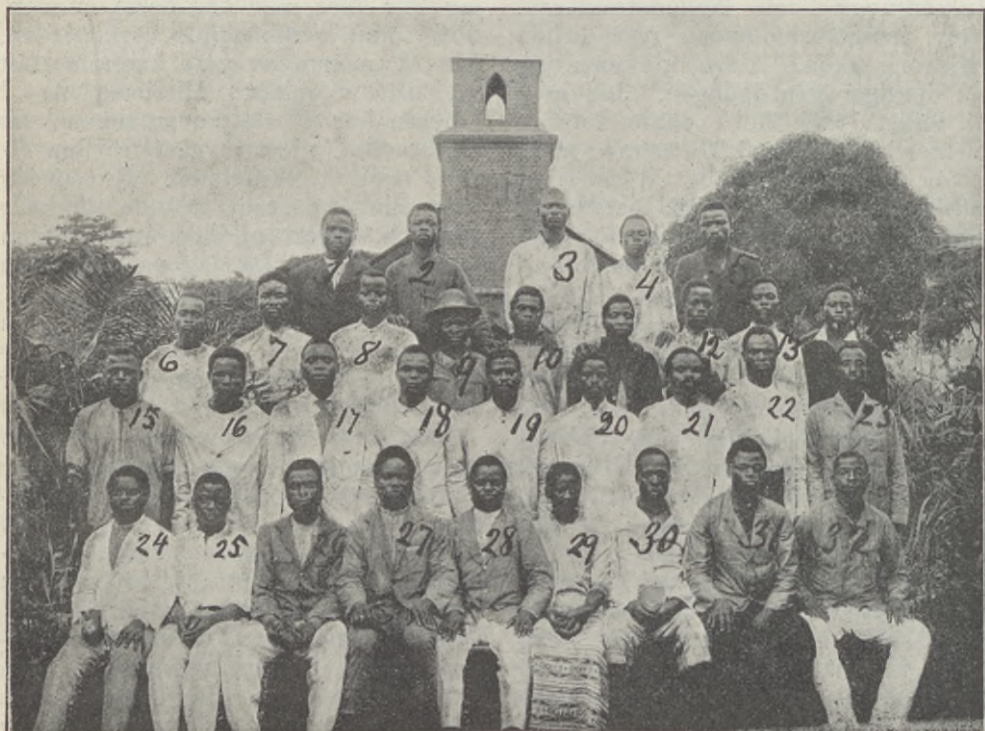
Frid över Edert minne, I uppoffrande, trogne Herrens tjänare!

Missionär Arvid Larsson var för tillfället på Nganda och hade gåvoauktion på lördagen och missionsmöte på söndagen. Det var en fröjd att se, huru den lilla kyrkan fylldes av en välklädd, andäktig skara, som under djup vördnad mottog Herrens välsignelser i den heliga nattvarden. Jag hälsade dem från deras bröder och systrar hemma i Sverige och sade, att de voro föremål för mycken kärlek och bön. De framburo sitt tack och sände en kär hälsning tillbaka till missionsvännerna i Sverige. På kvällen höll jag möte i byn Honde, en trevlig by med många församlingsmedlemmar. Den hör ännu till Nganda.

Följande dag gick färden till Kintadi. Denna by såväl som Lukokobyarna, som jag besökte, har förr hört till Nganda men är nu under Kibunzi. I Kintadi kommo tre kvinnor och hälsade så glatt. De voro för detta skol-flickor från Nganda. En av dem, vid namn Nlandu, var en tid på flickhemmet vid Diadia. Endast hon är kvar hos Gud och för övrigt den enda tro-

ende i hela byn. Herren hjälpe hennel! Den andra, som heter Lutete, slutade skolan på Nganda 1910. Hon gick bort från Gud genom sitt giftermål. Nu för en tid sedan dog hennes man. Jag talade allvarligt vid henne och visade henne till den gode Herden, som söker sitt vilsna får. Med sänkt

Arbetet på stationen kallade mig åter hem. Även den sista natten, jag var ute, regnade det häftigt. Efter ett dylikt regn kan det vara rätt besvärligt att komma över en del vatten, och det fick jag nogsamt erfaras följande dag. Vid ett vadställe, där jag skulle bäras över i hängmattan, blev jag

En del av evangelisterna och hjälplärarna vid Kibunzi 1915.

1 Simonika Mateosi, 2 Wamba Elaya, 3 Abalami Balumbu, 4 Nsakala Joane, 5 Bisengwa Josefi, 6 Demasi Nsimba, 7 Ntuta Zakalia, 8 Nsevolo Mesaki, 9 Mundele Joni, 10 Seta Simona, 11 Baku Mateosi, 12 Jonza Deni, 13 Nima Dani, 14 Lutete Joane, 15 Masumba Juda, 16 Kwangu Lazalo, 17 Lutangu Aloni, 18 Kivambala Joane, 19 Mayala Jemisi, 20 Mpaku Sveni, 21 Nkambula Elisa, 22 Masamba Juda, 23 Nyalu Mose, 24 Ntenda Nasoni, 25 Jambula Joane, 26 Kingwanda Levi, 27 Maduma Lukasi, 28 Nswaki Esekia, 29 Diaswama Joane, 30 Kayi Samueli, 31 Mbikula Tito, 32 Kilanda Simona.

Tolv äro icke med på kortet men väl i arbetet. Bedjen för dem alla!

S. A. Flodén.

huvud och blick sade hon: »När mitt hår har växt litet till, har jag tänkt bedja om nåd och om att åter bli upptagen i Guds församling.» Jag sade henne, att i dag och sådan hon nu befann sig, var Jesus redo att mottaga henne. — Hon hade enligt seden låtit raka sitt huvud, då mannen dog.

släpad i vattnet. Och den, som bar matlådan, tappade hela lådan i vattnet, så att allt, som fanns däri, blev genomdränkt. Vål var, att matförrådet var så gott som slut och jag snart framme vid Kibunzi.

Mitt arbete på stationen har hittills varit i sjukvården. Många komma hit

för att köpa medicin och söka bot för sina krämpor.

I barn- och kvinnoskolan, som pågår mellan halv 7—8 om morgnarna, har jag undervisat en tid. Det är en fröjd att vara i denna skola, ty alla gå så flitigt och komma på bestämd tid.

Bedjen, att Guds verk må hava framgång!

Med varma hälsningar,

Eder i Herren tillgivna

Selma Ekström.

På resa till 25-årsjubileet.

Ombord på ångaren Tacheng den 8 nov. 1915.

Kära missionsvänner!

Herrens frid!

Då vi nu ånga framåt på den sväl-lande Jangtsefloden, skulle jag passa på och skriva några rader till vår kära tidning. Det är på tredje veckan efter vår ankomst till detta stora land. Gud har i nåd sett till oss, så att vi äro rätt krya och duktiga. Vi prisa därför hans heliga namn.

Detta är första gången, som vi nu gunga på en ångare i Jangtse, sedan vi kommit ut denna gång. Vi är ett helt litet sällskap av svenskar ombord. Allas vårt mål är Kingchowfu, dit vi skola resa för att under Guds nåd fira vår missions 25-årsjubileum. Det är ju bekant för våra vänner hemma, att vi i den stora länsstaden Kingchowfu ha vårt seminarium för utbildande av evangelister och lärare tillsammans med våra vänner

av Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Amerika.

Vi äro icke mindre än 15 svenskar ombord samt en hel liten skara av kinesiska evangelister. Bland svenskarna är också pastor E. G. Hjerpe, ordförande i Missionsförbundet i Amerika. Han har kommit ut i sällskap med missionär Matson och hans fru samt ett ungt nygift missionspar från Amerika för att inspektera sitt förbunds arbete. De lämnade San Francisco den 2 oktober, samma dag som vi lämnade Haparanda för att genom Ryssland och Sibirien anträda vår färd till Kina. Deras resa över de vida vattnen såväl som vår över de långsträckta landvidderna har lyckats väl. Och det var en synnerlig glädje för oss att få sammanträffa på vårt gemensamma stora arbetsfält i Kina. I all synnerhet var det trevligt att återigen möta broder Matson, just därför, att det är omkring 25 år sedan vi först sammanträffade i Wuchang och där bodde tillsammans i ett kinesiskt hus — vår första bostad i Central-Kina. För att uppliva minnet av de gamla tiderna gjorde min hustru och jag, vår dotter Linnea och Ellen Sundqvist ett kort besök den 5 dennes i det gamla kineshuset. Hur många minnen, som stormade på oss vid detta besök, kan icke beskrivas. Det gamla huset har undergått betydliga förändringar.

Broder Matson sade i går, då vi samtalande om de gångna tiderna: »Tänk, vilken Guds nåd det är, att vi blivit bevarade alla dessa år, och att vi nu äro på väg till Kingchowfu för att fira de båda missionernas 25-årsjubileum!» Häri kunde vi instämma av fullaste hjärta. Mätte ingen av oss förgäta allt det goda Herren gjort oss under denna långa tid, och måtte all ära givas åt honom, ty »allt det vi hava gjort, har han utträttat för oss».

En stor glädje är det ock för oss, att vi redan fått möta så många av våra kamrater såväl inom vår mission som inom systemissionen. Och flera

av dem få vi möta vid jubileet i Kingchowfu. Det är dock ett förunderligt band, som sammanknyter alla missionärer. De äro som en enda stor familj. Och vad både mig och min hustru angår, ha vi blivit riktigt öfverväldigade av all kärlek och vänlighet och alla välkomsthälsningar, som mött oss från alla våra kamrater och från missionärer av andra missioner samt från våra kinesvänner. Må Herren av nåd göra oss till välsignelse, så länge han vill ha oss härute bland missionärernas skara! Kära missionsvänner, bedjen för oss alla, att Herrens ord måtte hava framgång och bli förhärsligt såsom ock hos eder!

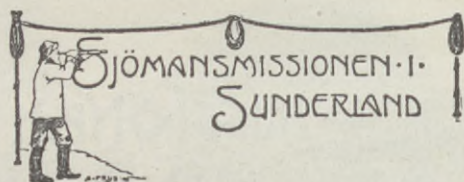
Att vi nu få ha broder Hjerpe ibland oss, är också en stor glädje. Ofrivilligt har jag måst i tankarna göra några jämförelser med hur det var i mars 1907, då lektor och fru Waldenström voro med oss på väg uppför Jangtse. Då som nu reste vi med en japansk ångbåt, voro över en söndag på floden, hade möte på söndagsförmiddagen etc. I går på söndagsförmiddagen predikade Hjerpe för oss missionärer. Det var härligt att på det välljudande svenska språket få lyssna till fridens budskap. På eftermiddagen samlade vi alla de evangelister, som voro med på båten för att i likhet med oss fara till Kingchowfu och deltaga i 25-årsjubileet. Det var en hel liten skara. Pastor Hjerpe talade till dem och Fagerholm tolkade. Sedan predikades också för de närvarande kineserna. Mätte det utsädda sädets få bära frukt till evigt liv. Rika tillfällen gavs det ju också att få sälja delar av bibeln, kristliga traktater och kalendrar. Mätte Herren av nåd välsigna vittnesbördet!

Det är ofantligt trevligt att åter vara härute och röra sig bland kineserna. Att resa fram på den stolta Jangtsefloden och betrakta de många scenerier, som man förr skådat, är också mycket intressant. I natt stötte båten grundligt mot en sandbank. Det var en »puff», som somliga säkert skola minnas länge. Då lektor Waldenström

med fru reste uppför floden 1907, hände något liknande. Båten lydde ej rodret ett tag utan körde rätt mot flodbanken och fick en häftig skakning.

Allt är väl med oss, Gud ske tack! Om en timme äro vi i Shasi, varifrån vi skynda till Kingchowfu, där jubileet tar sin början redan i afton. Gud med oss!

Eder i Herren
Joh. Sköld.

Kära missionsvänner!

Herrens frid!

I mitt sista brev till Missionsförbundet nämnde jag, att jag under hösten skulle besöka West-Hartlepool, emedan sjömanspastorn därstädes var i Sverige och assistent Lindholm ej ensam kunde uppehålla mötena både där och i Middlesbrough. Jag har följaktligen varit där de flesta söndagarna under september—december månader samt vid ett par andra tillfällen.

I West-Hartlepool har det hela tiden varit många fartyg, och som de i regel både lossa och lasta där, ligga de i allmänhet några veckor. Ja, det är ej så få, som legat där över en månad. Till staden importeras en massa trävaror av alla slag, pitprops, plank, bräder o. s. v., och kriget synes, underligt nog, ej hava gjort något avbrott i det avseendet. Importen har i höst varit så stor, att en del fartyg fått ligga och vänta någon vecka på att få plats att lossa. Sedan utföres därifrån kol.

I Sunderland, där Orest, och i Seaham Harbour, där jag är bosatt, är förhållandet annorlunda. Till dessa platser är importen av trävaror ej så synner-

ligt stor. De flesta fartyg komma därför dit blott för att lasta kol. De stanna därför ej heller så länge där, vadan man ej hinner bli så bekant med besättningarna, ej heller få dessa så mycken tid att besöka läsrummen. Ett annat hinder, som uppstått under kriget, är, att den tid sjömännen få vara i land är mycket begränsad. I Sunderland och West-Hartlepool få de blott vara i land, medan det är dagsljus, eller till kl. 6 e. m. I Seaham Harbour hava de hittills fått vara i land till kl. 9 e. m. och någon gång på begäran till kl. 9.30 e. m. Vi hava därför haft den glädjen att se ej så få av de sjömän, som kommit till Seaham Harbour, även nu komma till vårt lärum på kvällarna. Åtskilliga gånger, då flera sjömän varit inne på en gång, ha vi bjudit dem på kaffe, och att de tyckt om det, behöver jag väl ej säga. Den hjärtlighet och värme, varmed de tackat för kaffet, har gjort oss gott ända in i hjärtat. »Vad det är gott», »det är alldeles som hemma», »hur trevligt» o. s. v., äro några av de olika uttryck de använt. Som kaffedrickningen emellertid för oss ej är huvudsaken, hava vi läst Guds ord för dem och sjungit sånger, och mer än en gång ha vi förvånats över den livlighet, med vilken sjömännen deltagit i sången. Att sjömännen i allmänhet älska sång, är en känd sak.

Men om sjömännen i vissa fall haft svårt att komma till oss, har det ej hittills mött något hinder för oss att besöka dem ombord. Vi hava också begagnat oss därav rätt flitigt och besökt fartygen flera gånger under de få dagar de legat i hamnen. Som en viktig gren i vårt missionsarbete har jag alltid ansett skriftspridningen. Genom åtskilliga vänners godhet har jag denna höst varit i tillfälle att dela ut böcker och skrifter med frikostig hand. Utom mindre traktater och tidningar har det förnämligast varit äldre

årgångar av julkalendrar och jultidningar. Då jag var hemma förra sommaren, fick jag omkring 400 sådana av bokförläggare J. A. Lindblad. De hava nu varit som en stor skatt. Den, som ej sett det, kan knappast tro, huru glada sjömännen äro över att få en sådan gåva.

Gudstjänsterna i West-Hartlepool hava hela tiden varit väl besökta både på för- och eftermiddagarna, ehuru det ju växlat betydligt. Det minsta antalet åhörare har varit 25, men ej sällan har ett 50-tal sjömän varit närvarande, ibland ännu flera. Vid Gustaf Adolfs-festen i november var det över ett 100 tal. Söndagen före jul, då vi på eftermiddagen hade litet extra sång och musik, voro omkring 150 personer med. Jag har velat omnämna detta, för att vännerna må se, att det finnes sjömän, som begagna sig av tillfällena att höra Guds ord. En särskild glädje har det varit, att många av befälet varit med. Det har ej så ringa betydelse i flera avseenden.

Som jag ej reste hemifrån förrän nyårsnatten, fick jag vara med om julfesten annandag jul i West-Hartlepool och tredjedagen i Sunderland. I Seaham Harbour hade vi en fest den 29 dec. Den största var den i West-Hartlepool, därefter den i Sunderland. I Seaham Harbour hade vi ock en fest ett par dagar före jul, emedan ett par fartyg voro inne, som skulle gå ut före jul och vars besättning följaktligen i annat fall ej fått vara med om någon julfest. Vi hade då 25 sjömän närvarande. Sjömännen ha varit mycket belättna och tacksamma för fester och julgåvor. Det var en påminnelse om hem och fosterland. Vårt hopp och vår bön är, att det Guds ord, de fingo höra, skall bära rik frukt.

Många hälsningar, Gud med oss!

Broderligen
C. J. Engvall.

Från utresande missionärer.

Wuchang den 3 nov. 1915.

Kära missionsvänner!

Frid!

Det är i dag fem veckor, sedan vi lämnade Sveriges sköna huvudstad. I tankarna ser jag dock ännu den skara, som samlats vid stationen för att säga oss och de andra missionärerna farväl. Jag ser de viftande näs-

dukarna, även dem som längst bort föras av händer, vilka för trängselns skull inte kommit åt att ge oss det vänliga handslag, som de ämnat. Var och en bidrog med sin närvaro till de oförgätligt värmande intryck, som vi erhöilo vid avresan. Och den gamla, kära sången: »Tryggare kan ingen vara», som sjöngs, när tåget satte sig i rörelse, hur upplyftande var den ej! Vänner, sjungen den alltid, då missionärer resa! Ett hjärtligt tack till var och en, som

var med och bevisade oss kärlek! Och tack för alla kärleksbevis under vår vistelse i hemlandet. Herren veder-gälle Eder! Honom, all kärleks ursprung, vilja vi prisa för allt både först och sist.

Sedan tåget ångat iväg, blev trängseln i vagnen så pass dräglig, att en var kunde söka reda på sina reseffekter. Det befanns då, att våra resfilar och litet mer, som var i samma bärrem,

saknades. Broder Sjöholm, som lyckligtvis följt med på tåget till Uppsala, lovade att söka reda på detta och sända det efter till Haparanda. Trots hans bemödanden kom det oss dock icke tillhanda där, men vi få det väl framdeles.

Hur skulle vi nu reda oss mot kölden? Jo, Herren hjälpte oss först genom en vän, som förut lovat oss en filt och nu vid Sala station kom och skänkte oss en sådan. Inte anade hon, hur väl vi nu behövde den. Filten blev av oskattbart värde på resan samt är alltför en påminnelse om Herrens fadersomsorg och vänners kärlek. Hade det blivit så kallt, som vi fruktat, så hade det nog ändå blivit rätt svårt för oss, men nu hade vi jämförelsevis blivit väder under hela resan, så att allt gick bra.

I Boden och Haparanda hade vi möten och uppmuntrades även där av vänners kärlek. I Hapa-

randa måste våra saker gå genom tullen. Sedan det skett, inskeppade vi oss tillsammans med andra resande på en ångslup, som förde oss över till Torneå, där vi genomgingo första tullvisitationen på rysk sida. Det gick grundligt men stilla och hänsynsfullt till. De flesta av tulltjänstemännen talade svenska, och två å tre av dem voro missionsvänner. Detta fingo vi veta genom predikanten i Haparanda, som följt oss till Torneå.

De senast utresta kinamissionärerna.

Från vänster stående: Ester Johansson, Ellen Sundqvist, Hulda Isaksson. Sittande: Joh. Sköld, Linnea Sköld, fru Eva Sköld.

I Valkiasarri — på gränsen mellan Finland och Ryssland — var det bevärligare, emedan de flesta tjänstemännen icke förstodo vårt språk. Alla saker måste ut från tåget och in i tullhuset. Somliga personer fingo undergå kroppsvisitation och bland dessa en av vårt sällskap. Vår dotter Linnea och jag blevo också beordrade in i undersökningsrummet. Det föreföll så komiskt, att vi ej kunde låta bli att le. Vi behövde dock aldrig genomgå den undersökningen utan kallades tillbaka på halva vägen. Man fruktade visst till en början, att vi voro tyskar, ty en herre sade på franska: »Man får inte tala tyska här.» Men sedan var det en resande, som talade svenska såväl som ryska, vilken kom oss till hjälp och förklarade vilka vi voro. Det visade ju också passen, när de blevo granskade, och därefter gick allt ganska lätt. Men visitationen tog lång tid, och tåget blev därför mellan tre och fyra timmar försenat. Det var över midnatt, när vi kommo till Petrograd, men ändå möttes vi vid stationen av missionär Nyman och fru Sarwe (missionär Sarwe var borta, när vi voro i Petrograd), vilka hjälpte oss till natthärberge. De bistodo oss också sedan de två dagar vi voro i Petrograd, för vilket vi kände oss mycket tack samma. Den 4 oktober ankommo vi till Petrograd och den 5:te på kvällen lämnade vi staden. Herr Nyman och en hans dotter samt fröken Sarwe och en annan svenska följde oss till tåget. Så voro vi då verkligen på det tåg, som skulle föra oss nio dagsresor mot vårt mål. Det kändes rent av skönt att ha utsikt att få behålla samma plats så länge. Men när tiden för ombyte nalkades, längtade vi verkligen därefter. Städningen kunde inte bli mer än högst nödortftig, ty man fick aldrig öppna fönstret. Inte ens i korridoren fingo fönsterna öppnas. Vid stationerna sökte vi ställa upp alla dörrar för att få in frisk luft, men de stängdes åter, och sedermera lät man oss eftertryckligt veta, att de måste

vara stängda. Hade man bara sluppit tobaksröken i korridoren, så hade det varit bättre. Lyckligtvis hade vi en ventil i taket på vår hytt, som vi själva fingo sköta om, och genom den fingo vi nödortftigt av luft för oss fyra. Dagar och nätter fördes vi framåt. Ibland gick det rätt sakt genom någon sumptrakt, men där grunden var fast, gick det ofta mycket fort. Huru oerhört vidsträckt är ej det ryska riket!

Vid stationen Manchuria fingo vi åter genomgå en tullvisitation samt visa pass. Denna gång gick det dock mycket lätt. Man tycktes ha klart för sig, att vi voro ärliga människor. Vid Harbin måste vi byta om tåg. Vi voro mycket försenade, men det tåg, vi skulle följa med, hade ändå inväntat oss. Vid Ch'ang Chüin däremot hade det tåg, som vi skulle resa med, gått för omkring sju timmar sedan. Där stodo vi nu mitt i natten utan att kunna komma längre. Lyckligtvis voro vi bland ett folk, som vi kunde göra oss förstådda av. Det var inte svårt att märka, att vi nu voro bland kineser. I Ryssland gick allt tyst och stilla till, men här gävo bärare och andra sin mening tillkänna på ett högt och ljudligt sätt, såsom vanligt är i detta land.

Det härberge, som stod oss till buds, hette »International Hotel». Vägen var kort och anblicken överraskande. Det var ett halvt utländskt, halvt kinesiskt hus. I stället för vestibul var ett slags krogrum, vars väggar pryddes med affischer i stil med det hela. De rum vi fingo voro allt annat än tilltalande, sovplatserna otillräckliga och sängkläderna smutsiga och motbjudande.

Vilan blev ringa, och ingen av oss kände saknad, då vi frampå förmiddagen fingo bege oss till järnvägsstationen för att fortsätta vår färd. Det gick emellertid intet tåg direkt till Peking, utan vi måste stanna i Mukden. Dit kommo vi på kvällen samma dag och fingo taga in på ett trevligt hotell. Detta var den 15 oktober och jämt 30 år sedan vår första bröllopsdag. Vi hade med anledning härav

en bön- och tacksägelsestund tillsammans med reskamraterna. I Mukden stannade vi till den 17:de på grund av tågförhållandena.

Den 16:de på kvällen hade vårt resällskap anordnat en liten tesupé. Min man och jag visste intet därom, förrän vi kallades att infinna oss i hotellets salong. Vid vårt inträde hälsades vi med sången: »Sprid Guds kärleks solsken, var du än går fram! Hämta kraft vid korset hos Guds dyra Lamm!» Högtidsstunden var anordnad dels för att fira minnet av vårt 30-åriga äktenskap och dels såsom avskedssamkväm, eftersom vi snart måste skiljas från två medlemmar av resällskapet, systrarna Ester Wallin och Edit Pettersson, som tillhöra Svenska Baptistmissionen och som från Peking skulle resa annan väg än vi. Det var en stund, som icke lätt glömmes, och visst är, att »Guds kärleks solsken» spred sin glans över densamma.

»De trognas syskonband — o, huru ljuvt det är!»

Till Peking kommo vi den 18 okt. Som vårt expresståg icke avgick förr än nästa dag, använde vi eftermiddagen till att bese »himmelens tempel» m. m. Klockan 2,45 e. m. den 19:de lämnade vi Peking och foro söderut genom ett väl odlat slättland med en bergskedja i bakgrunden väster ut. Därefter nådde vi ett mera kuperat land och sedan bergstrakter, tills vi kommo närmare Hankow, där slättlandet åter tog vid. Klockan 6,10 e. m. den 20 okt. skulle vi vara framme i

Hankow. Snart hördes ropet: »Är detta Jangtse?» Ja, det var verkligen Jangtsefloden, som kommit inom synhåll. Hur glada voro vi ej att vara så nära vår resas mål! I rätt tid ångade tåget in på stationen i Hankow, där vi möttes av våra kamrater Hilma Börjeson och Enok Gillström, som hjärtligt välkomnade oss. Vi kunde icke komma över till Wuchang samma dag till följd av regn och blåst samt den något sena timmen. Man fruktade, att stadsporten skulle vara stängd, innan vi hunne fram. Den 21 oktober kom Fagerholm till Hankow för att möta oss och föra oss över till Wuchang. Där välkomnades vi på bästa sätt. Kineser voro dock icke många tillstädes. Det var regn och blåst, och tiden för vår ankomst hade varit obekant ända till dagen förut, då under rättelse därom anlände från Peking. Det vi skrivit från Sverige med uppgift om dagen för vår avresa från Petrograd, kom hit först sedan vi varit här ett par veckor.

Vi äro glada och tacksamma över att vara här och känna, att vi äro välkomna både av våra svenska kamrater och av de kineser, som känna oss. Mätte nu Herren hjälpa och bevara oss för allt ont samt låta oss bli till välsignelse! Vänner, bedjen med oss härom!

Med tillönskan om ett välsignelserikt nytt år samt kära hälsningar från mig och de mina förbliver jag

Eder i Herren
Eva Sköld.

Från våra medarbetare.

Välönskningar.

Vi ha någon gång förut i tidningen med tacksamhet omnämmt de många varma och hjärtliga tillönskningar, som vanligen bruka åtfölja missionsgåvorna. Särskilt är detta förhållandet vid årsskiftet, då tidningsprenumerationer för-

nyas och då sparbössemedel insändas m. m. Huru uppmuntrade vi är efter år bliva av dessa välönskningar, kunna vi knappast säga. Vi återgiva här ett utdrag ur ett brev, som vi nyligen fått, undertecknat av en gammal missionsvän i Gästrikland. Han skriver bland annat:

»Jag tillönskar vårt kära förbund god fortsättning på det nya året. Må Guds rika nåd och välsignelse vila över oss alla, särskilt över vår aktade missionsföreståndare, som börjar bli gammal. Må han ännu få länge leva. Gud välsigne Styrelsen, vår missions-skola, våra församlingar och de många tusen både gamla och unga vänner! Vad som behövs i våra församlingar, det är gudfruktiga män och kvinnor, som nitälska för själars fräsning. Gud välsigne vår ganska stora predikantkår! Må vi alla påskynda Jesu snara återkomst för att göra slut på all nöd i världen. Det börjar gå för långt nu. Men ändå synes inte vårt svenska folk frukta någon fara. De leva på sitt gamla vis. Må vi förena oss i bön till Gud om en genomgripande väckelse, i första hand ibland Guds folk. Det behöves. Och sedan ute i världen.»

Våra tidningar.

I slutet av förra året utsände vi som vanligt ett meddelande till våra vänner prenumerantsamlarne för spridning av våra tidningar. Med anledning av detta ha vi från åtskilliga håll

fått svar och upplysningar, som varit ganska intressanta. Ur ett av dessa meddelanden göra vi här följande utdrag:

»I den bygd, där jag bor, äro vi endast några små jordbrukare. De flesta äro därjämte fiskare. Men ändå ha vi alla tre tidningarna i varje troende hem, och i de icke troende hemmen ha vi ock sökt sprida desamma. Det har lyckats så att i många av dessa hem har man två av Missionsförbundets tidningar. Jag har länge fruktat, att de, som icke förut haft något särskilt intresse för missionen, skulle säga ifrån, att de icke längre ville ha dem, men ännu har jag ingenting hört. De köpa dem gärna, varför jag är i tillfälle att beställa icke mindre än 7 ex. mera i år, än jag hade förlidet år. Hela antalet exemplar, som vi ha på denna lilla plats, är 47. Jag tror därför, att vi kanske stå bland de främsta rörande tidningarnas spridning i förhållande till antalet personer.»

Vi må säga, att detta är bra gjort. Vi tacka hjärtligt för hjälpen och uttala den önskan, att det måtte finnas många platser, där man följer detta exempel.

Bibeln, böckernas bok.

Några framstående mäns vittnesbörd.

Såsom solen är i förhållande till alla andra ljus, så är bibeln till alla andra böcker. I skolen icke låta någon föra eder bort från den heliga skrift, huru stor flit man dock använder därpå; ty om I träden tillbaka ifrån henne, då ären I förlorade och man leder eder då vart man vill. Men förbliven I fasta vid den, då haven I vunnit och behöven icke akta de andras rop och skrik mer än klippan aktar havets vågor och böljor. *Martin Luther.*

Genom ett dagligt rannsakande i Guds ord söker jag väpna mig mot alla frestelser. *Gustaf II Adolf.*

Min enda förnöjelse, som för mig betyder mer än allt, vad världen har att giva, är kunskapen om Guds kärlek och läsandet i denna härliga bibelbok. Jag råder dig, att du gör studerandet och efterlevandet av Guds ord till din huvudsakliga glädje.

Axel Oxenstierna.

Jag har läst den heliga skrift och läst den om igen; jag har läst den under mycket olika sinnesstämning; än har jag studerat den som ett historiskt minnesmärke, än beundrat den som ett upphöjt poetiskt verk. Jag har då alltid känt mig ansikte mot ansikte

med ett ord av annat slag än historie-skrivarens eller skaldens och under inflytande av en ande annorstädes ifrån än ifrån människan.

Fr. Guizot.

Det finns blott en världsfråga: att kunna föra Jesu Kristi evangelium in i folkens hjärtan.

W. Gladstone.

Bibeln är den ädlaste skatt; den förutan vore jag en olycklig människa . . . Ni gör väl i, att ni söker er enda tröst i evangelium, ty det är den outtömliga källan för all sanning, som, när förnuftet har utmätt hela sitt fält, icke på något annat ställe är att finna.

Immanuel Kant.

I en samling av allvarliga män framkastades en dag den frågan, vilken bok en till livstids fängelse dömd människa skulle välja, om hon bara finge taga en bok med sig i cellen. Det fanns katoliker, protestanter, filosofer och även materialister med i sällskapet, men alla kommo överens om att valet endast kunde falla på Bibeln.

Alb. Reville.

Dig fira vi, heliga, himmelska ljus! Guds ords klarhet och sanning, högsta goda i livet, tröst i döden, förhoppning i graven, försoning och salighet för var och en, som dig med troget hjärta anammar! Dig prisa vi, gudomens stråle, livets sol! Det eviga, uppenbarade ljuset fira vi, det gudomliga ordets outranssakliga kraft, den fasta grundvalen för all mänsklig lära och leverne.

Erik Gustaf Geijer.

Den kristna religionen är en uppenbarelse, och den finnes i Guds ord. I enlighet med Guds löfte har ordet blivit sänt i världen. Och det är endast i Guds ord, som en människa kan finna uppenbarad den nya livets väg, på vilken hon kan hoppas att inträda i Kristi rike.

Michael Faraday.

Den heliga skrifts underbaraste egenomlighet är helt visst, att den på ett orubbligt sätt skänker en fast övertygelse om sitt gudomliga ursprung åt var och en, som med sant allvar och innerlig hängivenhet fördjupar sig i densamma och i dess ljus prövar sina inre och yttre upplevelser.

Rudolf Wagner.

Ju högre århundradena stiga i bildning, desto mera kommer Bibeln att användas dels som grundval, dels som verktyg för all uppfostran; detta visserligen icke av näsvisa men av sant visa människor . . . Hur högt människoanden än svingar sig, över kristendomens höghet och sedliga kultur, som den lyser och strålar i evangelierna, kommer den aldrig . . . Jag är övertygad om, att Bibeln blir allt skönare, ju bättre man förstår den.

J. W. von Goethe.

På det kraftigaste och hjärtligaste skulle jag vilja förehålla dig, min son, det oskattbara värdet av Nya testamentet och anbefalla åt dig att studera denna bok som en ofelbar vägledare genom livet. Så länge du högt aktar denna bok och böjer dig inför vår Frälsares person, kan du icke långt gå vilse.

Charles Dickens.

Religionen är min tröst och styrka, och det icke längre denna slappa, panteistiska, på fantasi och tomhet rika religion, som jag för ett par år tillbaka hyllade, utan just det Nya testamentets oförfalskade kristendom.

Pontus Wikner.

En bok är alltid något, ett stycke människoliv, men också endast ett stycke. Det finns blott en hel bok, Bibeln, som allena omfattar Gud och människan, andeliv och naturliv. Alla andra böcker röra sig i eller kring människan, som utan Gud är ett rotlöst flarn på ett rullande klot. Alla andra böcker äro fragment, styckeverk.

Zacharias Topelius.